

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - DØDEN -

Citation: Kidde, Harald: "Døden. - 1902", i Kidde, Harald: *Døden. - 1902*, 1902-03, s. 59.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde01val-shoot-idm140638392529360/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Døden. - 1902

og Ansigt. «Ja, tænkte jeg det ikke nok, han vilde komme, men jeg kunde ikke få sendt Bud, og selv kunde jeg heller ikke gå, men det nytter vist ikke noget i Dag, der blir nok ingen Leg, for —»

«Anton — Anton,» stammede Tue.

«Ja, Anton —» sukkede Birte — «åh, To-ve, han er så møj ringe — jeg frygter rent —»

Tue stirrede med opspilede Øjne — dér henne i Sengen — det jamrede og peb som et sygt Dyr, og Luften var indeklemt og —

«Birte, Birte — tænd Lys!»

«Ja, Lys — hvor har jeg det — å, jeg er rent fra det — men bi lidt,» hurtig tog hun om sit Forklæde og åbnede Kækkeøvnslågen, så det røde Lys i en Flammevifte strålede ud i Mørket.

«Og dér, i de grove, hvide Puder, lå Anton — var det ham? — med glødende Ansigt — som en Markedsballon — med fugtigt-sort Hår og forvildede, blakkede Øjne — hans store Hænder famlede over Dynen, og det klynkede og klagede i hans Hals.

En frygtelig Svimmel greb Tue, det var, som hans Hjærte sprang op at bløde, og som Blodet strømmede ned ad ham — han så i et forvildet Syn Alfs Ansigt, da han lå og skulde dø — en Dag han trods Moders Forbud havde kigget ind til ham — han kunde ikke glemme det — hans Ansigt havde været så hvidt, så hvidt, med de violblå Øjne vidt opspilede og de fine Fingre klamrende sig til Lagenet — men samme Stønnen — samme Rædsel i Blikket — var det muligt, skulde Anton også dø? var det Straffen, fordi han havde taget ham som Erstatning for Brøder?

Han så forvirret op på Birte, der med klagende Stemme fortalte, hvordan Anton pludselig var bleven syg forgangen Aften, hvordan det var blevet værre ud på Natten og den følgende Dag, hvor han havde ligget i ét Skrig og været rent vild af sig. — —